

Sanctus

— et magasin, som beskriver liberal katolsk kirke

Nr. 36, 11. årg — oktober 2017

liberal katolsk kirke i Danmark

Sankt Gabriels Kirke, Aarhus

Ansvarshavende præst:

Lise Ollendorff
Finsensgade 52, 2. th., 8200 Århus N
Tlf: 6091 7602; mail: lise@lkk-dk.dk

Pastor emeritus

Heinrich Nielsen
Roevej 6, 8643 Ans By
Tlf: 2625 1848; mail: heinrich@lkk-dk.dk

Menighedsrådsformand:

Dorte Abildskov
Skjoldborgsvej 3, Selling, 8370 Hadsten
Tlf: 2972 4284; mail: dorte@lkk-dk.dk

Kasserer:

Finn Andersen
Skjoldborgsvej 3, Selling, 8370 Hadsten
Tlf: 2972 5030; mail: finn@lkk-dk.dk

Maria Magdalene Kirke, Nordsjælland

Ansvarshavende præst og menighedsrådsformand:

Birgit Adelsteen Ljungdahl
Hansensvej 10, 1.tv., 3400 Hillerød
Tlf: 6131 9193; mail: birgit@lkk-dk.dk

Præst og kasserer:

Kenneth Christensen (se nedenfor)

Biskop CW Leadbeaters ora- torium, Roskilde

Ansvarshavende præst:

Kenneth Christensen
Egegårdsparken 5, 4000 Roskilde
Tlf: 2874 1721; mail: kenneth@lkk-dk.dk

Helligånds Oratorium, København

Ansvarshavende diakonisse:

Simone Andersen
Brumleby 103, 2100 København Ø
Tlf: 8161 9320; mail: simone@lkk-dk.dk

Kasserer:

Simone Andersen (se ovenfor)

Øvrige

Regionalbiskop for Danmark

Evert Sundin
Hagagatan 37, 1., S-113 47 Stockholm
Tlf: +46 70660 4269; mail: biskop.evert@lkk.se

Generalvikar: pastor Jan Kvistborg
Hasselvej 50, 9260 Gistrup
Tlf: 2938 7444; mail: jan@lkk-dk.dk

Biskop: Uffe Børjesen
Knudsskovvej 73 B, 4760 Vordingborg
Tlf: 5067 2446; mail: uffe@lkk-dk.dk

Pastor Mogens Blichfeldt
Randersvej 90, Bendstrup, 8544 Mørke
Tlf: 2963 8479; mail: mogens@lkk-dk.dk

Pastor emeritus Natascha Høyer
Walkendorfsvej 88, 5700 Svendborg
Tlf: 2238 8244; mail: natascha@lkk-dk.dk

Diakon Karin Joy Wolff
Holmevej 6, 9490 Pandrup
Tlf: 4059 4440; mail: karin@lkk-dk.dk

Foreningen liberal katolsk kirke i Danmark

Bestyrelse:

Kenneth Christensen, formand (se under Biskop
CW Leadbeaters Oratorium)
Birgit Adelsteen Ljungdahl, kasserer (se Maria
Magdalene Kirke)

Sanctus:

Sanctus udgives af foreningen liberal katolsk kirke
i Danmark.

Bladet udkommer tre gange årligt:
februar, juni og oktober.

Indlæg sendes til ansvarshavende redaktør Simone
Andersen, simone@lkk-dk.dk senest
15 /12 (februar), 15/4 (juni) og 15/8 (oktober)

Artiklerne udtrykker forfatterens holdning.

Kirkens webadresse:

www.lkk-dk.dk –
Her kan tidligere numre af Sanctus læses.

Invitation til revitalisering af Liberal Katolsk Kirke i Danmark

Af generalkvikar Jan og biskop Uffe

Ordforklaring: at revitalisere noget er at tilføre en energigivende kraft, som stimulerer og skaber nyt liv.

Kilde: Jan og Uffes ordbog.

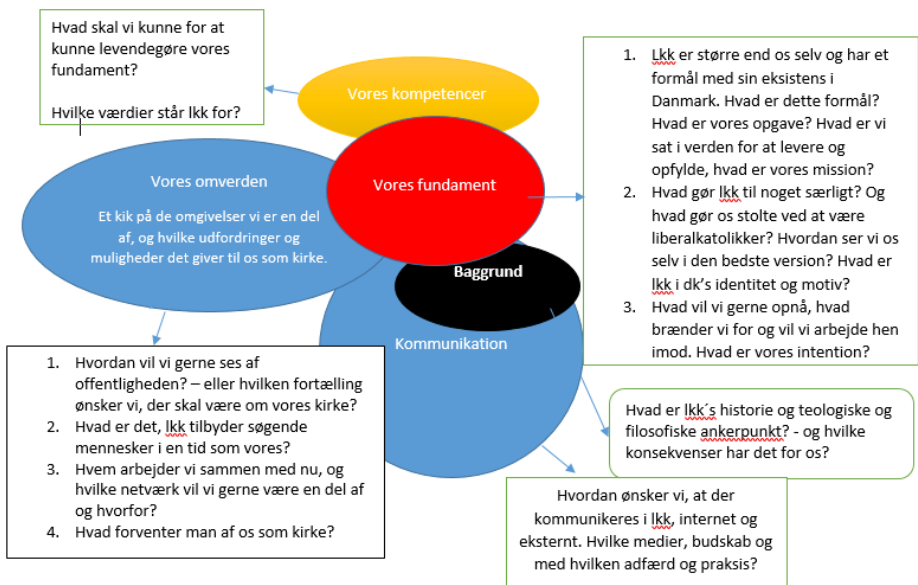
Begyndelsen på en udviklingsproces

»*Alting har sin tid, for alt, hvad der sker under himlen, er der et tidspunkt.*« (Præd. 3, 1-4)

Vi mener, at tiden nu er til at starte en udviklingsproces, som vil skabe et bæredygtigt fundament for LKK i Danmark. Et selvvalgt, klart og bevidst udgangspunkt, hvorfra

vores kirke kan tilpasse sig vores nutid og samtidig sætter en retning mod, hvad vores vision er: en begivenhedsrig fremtid. Vi har en urokkelig tro på, at LKK har en plads og en vigtig opgave at udfylde i Danmarks åndsliv. Derfor ønsker vi et lkk, som klinger på den tone, Kristus ønsker for Danmark og et LKK, som er klar og kvalificeret til at påtage sig sin åndelige arbejdsopgave.

Med denne invitation vil vi gerne introducere den platform, vi gerne vil have at denne udviklingsproces foregår på. I illustrationen

nen stiller vi nogle spørgsmål, som vi i fællesskab skal finde svar på. Og med fællesskab mener vi alle. Alle med et tilhørsforhold til LKK i Danmark er inviteret til at deltage i processen. Præster, biskopper, lægfolk, synoden, bestyrelser, menighedsråd og menigheder. Vi lægger op til en fælles proces, hvor Jan og Uffe tager lederskab for processen som tovholdere og er garanter for, at vi når i mål med analyser og brugbare formulerede konklusioner.

Det er store spørgsmål, som det tager tid at reflektere over. Vores udgangspunkt er ikke, at det skal være en smart management øvelse,

men en reel proces hvor vi klargører og oplyser: Finder ud af hvad der sammenknytter og definerer sammenhængskraften i vores gruppe og kirke.

Flere ting melder sig i kølvandet på denne invitation. Vi har valgt at spise elefanten i små bidder. Hermed er processen skudt i gang, og invitationen er sendt ud til alle, som måtte have lyst til at deltage. Efterfølgende vil vi melde en tidslinje og de forskellige samtaleplatforme ud, som en sådan proces skal udfolde sig på. Indtil da, tænk, mediter, reflekter og skriv endelig noter.

Hvor vejene skilles - Kapitel 11 - Den ultimative autoritet

Af biskop Frank W. Pigott (overs. v. Susanna Bang)

Her fortsætter vi Frank W. Pigotts (præs. biskop 1934-36) artikelserie fra 1925.

Uden for det romerske samfund er læren om skrifternes ordrette ufejlbarlighed nu så godt som forsvundet fra kirkerne. Der er ikke noget økumenisk råd i Kirken, der har forkastet den endeligt eller - så vidt jeg ved - har accepteret den endeligt. Der er gradvist vokset en generation af præster op, der er trænet i principperne om litteraturkritik, og hvis skriftfortolkning naturligt er i overensstemmelse med de kritiske principper. Derfor er teorien om ordret ufejlbarlighed ved at lide en hurtig og naturlig død, hvis den ikke allerede er afgået ved døden. For tyve år siden erklærede en højtstående anglikansk præst udfordrende og triumferende på et præstekonvent, at ikke alene troede han på, at en hval havde slugt Jonas, fordi "biblen sagde det", men at hvis der havde stået i biblen, at Jonas havde slugt en hval, ville han tro det uden at tøve. Og det ville han. De, der troede på ordret ufejlbarlighed, troede på det for alvor, for ikke at sige vildt, fordi de betragtede det som fundamentet for al tro. De

tider er forbi, men problemet distraherer stadig kirkerne under andre former.

Spørgsmålet i dag er ikke så meget ufejlbarlighed eller bare inspiration. Det er fortolkning. Skal visse fortællinger fortolkes ordret og betragtes som historiske, eller er der i skrifternes fortællinger en blanding af allegori og historie? Hvad angår det gamle testamente, er striden i praksis brændt ud. I dag er der kun få, der lærer, at de tidlige fortællinger i mosebøgerne eller bare de jødiske skrifers historiske bøger kan fortolkes på anden vis end allegorisk. Hvad angår det nye testamente derimod er striden absolut ikke brændt ud.

Nutidens slag (i visse dele af verden kan det kun beskrives sådan) mellem modernister og fundamentalister er hovedsagelig et slag om historiciteten¹ eller det mod-

¹ Historicitet: Wikipedia: At diskutere en persons historicitet er at se en person historisk, eller som et historisk væsen. Den Store Danske Ordbog: Et grundtræk ved menneskets måde at eksistere på: Mennesket er ikke blot præget af de historiske omstændigheder, men må selv "overtage" og fortolke dem. Historicitet tilkendegiver, at der ikke findes nogen "objektive" historiske omstændigheder.

satte af hændelser, der knytter sig til evangelierne. Fundamentalisternes ængstelse er naturlig, for de repræsenterer den meget store gruppe af protestantiske – eller i det mindste ikke-romerske – kristne, der baserer hele strukturen af deres tro, ikke på skriftens ordrette ufejlbarlighed, men på historiciteten af evangeliefortællingerne og apostlenes gerninger og på evangeliernes ægthed og autencitet. For disse kristne er historiciteten af de ”historiske fakta” i det nye testamente lige så vigtig, som Kirkens ufejlbarlighed – dvs. pavekirkens – er for de romerske katolikker. Den ultimative autoritet er på spil. For ikke-romerske kristne er skrifterne som historie den ultimative autoritet. For de romerske katolikker er det Kirken, der ved at tale gennem pavens *ex cathedra*² udsagn er autoritetens ufejlbarlige stemme. For de protestantiske fundamentalister er stillingen i dag meget usikker, for i litteraturkritikkens søgelys er intet i skrifterne sikkert fastslået som værende historisk – uanset om vi taler om det gamle eller det nye testamente. Trosbekendelserne er fra en tidligere tid end skrifterne. Længe før de kanoniske skrifter og bestemt

før det nye testaments skrifter, som vi kender dem, blev skrevet, var der en eller anden form for dåbsbekendelse, der senere blev inkorporeret i den konciliære trosbekendelse. Men trosbekendelser accepteres kun som en autoritet, for så vidt som og så længe som de baseres på og kan bevises af skrifterne. Ikke omvendt. Derfor – og på trods af at skrifterne kom senere end den oprindelige trosbekendelse – er de og ikke trosbekendelserne den ultimative og endelige autoritet for de protestantiske og ikke-romerskkatolske kirker. Ifølge denne teori forsvinder alt, hvis skrifterne forsvinder. De fundamentalistiske kristnes stilling er derfor i dag yderst usikker, for ikke at sige tragisk, og det kan ikke undre, at de så kraftigt modsætter sig modernisterne. For dem er evangeliefortællingernes historicitet så fundamental, i den grad fundamentet for hele strukturen. Det kan heller ikke undre, at så mange ortodokse og halv-ortodokse anglikanske katolikker, der på samme måde betragter evangeliernes ”fakta” som fundamentale og frygter for deres fundaments stabilitet, skynder sig hjem til Rom, hvor de kan begrave deres hoveder i Roms sand og overbevise sig selv om, at de er sikre. Kirken siger jo, at evangeliernes ”fakta” er historiske og derfor er troens fundament sikkert.

2 *Ex cathedra* – Pavelige afgørelser om tro og moral af højeste autoritet. Sådanne afgørelser er ifølge romerskkatolsk lære ufejlbarlige og dermed forpligtende lære for alle romerske katolikker. Definition fra den Store Danske Ordbog.

Hvad har modernisme og liberalisme at sige til den nuværende krise? De går jo ind for sandheden for enhver pris og er aldrig bange for sandhed. Hvilket håb kan der gives til de fundamentalistiske anglikanere og til de protestantiske kirker? Modernismen tilbyder et andet fundament. Den siger, at den ultimative autoritet ikke skal findes hverken i skrifterne, i trosbekendelserne eller i Kirken, men i sandhedens fornuft og ånd – Guds ånd – i mennesket. Modernisterne understreger, at de, der accepterer skrifterne, trosbekendelserne og Kirken som sande og ufejlbarlige guider, gør dette, fordi deres fornuft er enig i, at de er pålidelige guider. De har måske fået at vide, at de er pålidelige. De har måske fået at vide, at det vil være forhastet eller forkert, ikke at acceptere dem. At ingen kan forvente at nå sandheden – som er Gud – uden en guide, og at denne eller hin guide traditionelt betragtes som den bedste guide eller den eneste guide. Nødvendigheden af at have en ydre guide og en speciel guides troværdighed i litteraturen eller i Kirken kan præsenteres på 100 måder, men det er i den sidste ende den indre fornuft og den indre sandhedens ånd, der accepterer. Derfor er fornuften og ånden i mennesket under alle omstændigheder en autoritet bag – og større end – såvel skrifterne, trosbekendelserne og Kirken. ”Hav derfor ingen frygt”, siger

modernisterne. ”Hav en ydre guide, hvis det er nødvendigt for dig, og udskift din ydre guide, hvis du vil det. Men den endelige autoritet er altid indeni. Stol på den indre ånd, og alt vil være godt. Lad sandhedens ånd lede dig derhen, den vil. Hvis den leder dig til sandheden, leder den dig derhen, Gud vil. Slip derfor glad de ”historiske fakta”, hvis og så snart beviserne går klart imod dem, og alt vil være godt.”

Men fundamentalisterne gør modstand. Modernisterne er farlige og ondskabsfulde innovatorer. Fundamentalisterne vil have deres fundament og intet andet. De vil have det nye testamente, ordret fortolket, og intet andet fundament. Derfor striden, der specielt i USA har udsigt til at rive den episkopale kirke itu.

Imellemtiden går mystikerne i alle kirker endnu længere tilbage end modernisterne for at finde deres ultimative autoritet og erklærer, at bagved og oven over fornuften, der tænker og adskiller, er der noget andet – intuitionen eller ren ånd, som ser

og ved. De behøver ingen ydre autoritet, når de kan få deres religion på første hånd. Mystikeren, der har sikkerhed, vil nødvendigvis ikke blive berørt af noget spørgsmål angående ordret sandhed eller på anden måde af skrifternes fortællinger, og det er ham ligegyldigt, om pavekirken erklærer en bestemt doktrin for sand. Den hengivne mystiker er heldig. Stridens bølger og storme passerer hen over ham og efterlader ham uberørt og ubevæget. Men selv om hans viden er sand, er den nytteløs som autoritet for andre end ham selv og for dem, der kan tro, at han ved.

Liberalkatolikker fra den liberal katolske kirke baserer ikke deres teologiske struktur på historiske fakta nedfældet i skrifterne eller på doktriner, som en ufejlbarlig kirke har erklæret som sande. De baserer den på visse evige spirituelle processer, som de hævder er skjulte i både skrifterne og trosbekendelserne. De forstyrres derfor ikke af, og er kun lidt interesserede i, de stridigheder, der nu raser i så mange dele af den kristne kirke vedrørende de ”histo-

riske fakta” i evangelierne og trosbekendelserne. De foreslår deres brødre i andre kirker, der er meget foruroligede over den nuværende strid, at den spirituelle basis for den kristne tro er mere sikker end noget faktum – uanset hvor historisk det er – men de kan og vil ikke forsøge at tvinge deres tro ned over deres brødre, som er ude af stand til at eller ikke vil acceptere dem. Uanset om skrifterne er jødiske eller kristne, anser de dem som nyttige hjælpemidler i forbindelse med et hengivent liv, og i nogle tilfælde som interessante dokumenter. Men de er meget uens både i interesse og inspiration, og deres autencitet er så usikker, at man ikke med sikkerhed kan basere nogen tros- eller adfærdsdoktrin på dem eller udlede en sådan fra dem alene. Hvis der på et andet grundlag er god fornuft i at acceptere et forslag eller en tro som sand eller en bestemt adfærd som god, og dette understøttes af skrifterne, udmærket. Så er der så meget mere fornuft i at acceptere forslaget eller at opmuntre til adfærd. Men ingen lære kan accepteres ene og alene på det skrevne ords autoritet, heller ikke hvis ordet tillægges Herren Kristus selv. Fortællingerne er så blandede, at skriftmæssig understøttelse af enhver lære er værdiløs, hvis det er den eneste understøttelse.

Det er også svært for liberale af denne skole at se en sammenhæng i den indstilling til de ”historiske fakta” i trosbekendelserne og evangelierne, der hævder friheden til at fortolke visse artikler i trosbekendelsen på en spirituel og mystisk måde, og insisterer på en ordret og historisk fortolkning af de artikler, der handler om sager, der falder inden for menneskets erfaring, når det er i kroppen. Det er svært at se, at nogen af de ”fakta”, der nævnes i trosbekendelsen, er af en slags, der normalt er en del af vores erfaring. Man skulle tro, at en jomfrufødsel og en fysisk genopstandelse ikke er normal menneskelig erfaring. Hvorfor skal man tro på dem på den bogstavelige måde og på opstandelsen i himlen og sædet ved den højre hånd på den spirituelle måde? Som menneskelig erfaring er de alle lige unormale og usædvanlige. Fortolkningsprincippet skal være det samme hele vejen igennem. Det er simpelthen modsætningsfyldt at sige, at visse artikler kan fortolkes på én måde, og at andre skal fortolkes på en anden. Og når man siger, at skillelinjen skal trækkes der, hvor den rene spirituelle erfaring holder op og den normale menneskelige erfaring begynder – uanset hvor det er – påtager man sig en autoritet der er utålelig, fordi den er uden hjemmel. Et sådant argument, der hovedsagelig fremføres af semi-ortodokse katolikker, vil

ikke holde ret længe over for vægten og kraften af den kritiske efterforskning.

Nej, den semi-ortodokse skoles indstilling er umulig, når den tillader en mystisk eller allegorisk fortolkning af det gamle testamente og insisterer på en bogstavelig og historisk fortolkning af det nye. Det kan godt være, at ”fakta” faktisk skete. Der er intet bevis for, at de ikke gjorde. Men indtil det er bevist at de gjorde – og selv da – må en mystisk fortolkning af hele evangeliefortællingen være tilladt. Der kan ikke være forskellige fortolkningsprincipper for forskellige dele af skrifterne. Da den historiske fortolkning af det gamle testaments fortællinger måtte forlades, tabte man retten til at hævde, at nogen del af skrifterne skal fortolkes bogstaveligt. Den ret kan man aldrig få tilbage. Hvad angår liberal katolsk kirke har det vist sig, at kun få af dets medlemmer er specielt interesserede i spørgsmålet om evangelie”fakta”enes historicitet. Det, der er vigtigt ved disse ”fakta” er ikke, at de repræsenterer fysiske hændelser, men at de afslører livsalderlange overfysiske udviklingsprocesser.

Hvad angår sagen om autoritet og ufejlbarlighed kan liberal katolsk kirke – som i så mange andre tilfælde – komme med et konstruktivt bidrag. Mange – og måske de fleste - i den kirke tror dybt og inderligt på, at der findes en ufejlbarlig ydre autoritet. Men den er svær at finde og afsløres under normale omstændigheder ikke for alle, men kun for dem, der er meget ivrige efter at vide og opsatte på at lære. Doktrinen om ufejlbarlighed er sand. Den indeholder en stor sandhed, men dens sandhed er en anden og større end den doktrin, der proklameres af den romerske kirke. Et sted i universet er der en ufejlbarlig – dvs. en sand - lære. Det er universets store arkitekts plan. Og et sted i universet findes der ufejlbarlige lærere, der ved alt det i planen, der angår os mennesker og vores udvikling i tiderne, der kommer. Når som helst der dukker ufejlbarlige elever op, giver de ufejlbarlige lærere dem dele af den ufejlbarlige lære. At være ufejlbarlig i denne forstand vil sige, at eleverne må være ivrige efter at vide, opsatte på at lære, i stand til at forstå, men ikke for intellektuelle til at være ydmyge. De skal være i stand til at forstå og ude af stand til at fordreje og misfortolke. Til disse vil den ufejlbarlige lære blive givet i det omfang, de er i stand til at forstå den, i grader. Når eleverne er rede, er lærerne der.

Det er en ydre autoritet, og dog er læren, læreren og den, der lærer, én. Det er kun det princip i eleven, der er beslægtet med og ét med læren, som kan erkende læren. Og det er kun på grund af hans enhed både med læren og med sandhedens ånd i eleven, at læreren er i stand til at meddele eleven læren. Det er autoritetens mysterium i sager om tro og adfærd. Det, som er udenfor, er som det, der er indeni.

På de tidlige udviklingstrin har mennesker behov for en udvendig autoritet til at lede sig og træne den indre ånd. Men den ydre autoritet er kun nødvendig, indtil det i dem, der er evigt, er vokset tilstrækkeligt til selv at være i stand til at begribe evig sandhed. Den ydre autoritet er kun for en tid. Og uanset om det er litteratur, en organisation eller en person bliver autoriteten kun accepteret som sådan af eleven efter hans bedste skøn. Eleven griber læren og bliver ét med den og accepterer den autoritet, der bringer ham til den. Læren bliver ikke accepteret, fordi autoriteten proklamerer, at den er sand. Det er nærmere autoriteten, der accepteres som sådan på grund

af den lære, han giver videre. Men når først autoriteten en gang er accepteret, accepteres dens eller hans lære uden tøven og uden spørgsmål.

Den virkelig ufejlbarlige lærer er en, der virkelig ved. Ikke en pave. En pave er kun ufejlbarlig som pave og i sine ex cathedra udtalelser. En ufejlbarlig lærer er ufejlbarlig i sig selv og i alle sine udsagn. De virkelige søgere efter sandhed har brug for at være mere sikre på deres lærer, end de kan være på en "ufejlbarlig" pave, for en "ufejlbarlig" pave kan tage fejl. Selv om han i sine officielle udtalelser bliver ledet af den Guddommelige Ånd, er han stadig et instrument, der kan fejle, og under passagen gennem hans sind og hans læber eller pen kan den guddommelige besked – hvis der er en guddommelig besked - blive fordrejet og bragt i uorden. En virkelig ufejlbarlig lærer kan ikke tage fejl i de sager, som han er villig til at forklare for menneskelige elever, og læren kan ikke fordrejes eller bringes i uorden i processen.

Den vise vil søge en sådan lærer, og de, der søger ivrigt, vil finde en med tiden. Mange i liberal katolsk kirke tror på, at der findes sådanne lærere, og nogle har faktisk fundet dem. De, der ønsker at finde dem, må søge selv. Kirken kan vise vejen og måske hjælpe eleverne hen til lærerne, men den kan ikke bringe

lærerne hen til eleverne. De, og kun de, kan beslutte, hvornår eleven er klar til at få undervisning.

Vi tror også, at det er sandt, at Herren selv, der var stifteren og nu som altid er lederen af den kristne kirke, er tilgængelig for dem, Han kalder på. De af Hans tilhængere, som han kalder ind i denne tætte og hellige forbindelse med Ham, kan skaffe sig viden om Hans mening om vigtige punkter. På disse punkter er Hans mening og Hans ord selvfølgelig endelige og fuldt ud tilstrækkelige for dem, de bliver afsløret for, og for dem, der kan tro, at denne kommunikation finder sted nu i det 20. århundrede, ligesom for så længe siden i det 1. århundrede. vi tror, at det var under en sådan ledelse og retningsgivelse, at liberal katolsk kirke blev skabt som en særskilt del af Hans kirke. En gren af den Ene, Hellige, Katolske og Apostolske Kirke beregnet til – vover vi at håbe på, hvis vi og vore efterfølgere holder os i tæt kontakt med Ham og leder kirken vist – i årene der kommer at modtage i sin fold hovedstrømmen fra Hans tilhængere af den kristne fold.

Prædiken inspireret af advent

Af Lise Ollendorff

Vi kan prøve at tænke på hvad adventstiden betyder også resten af året. Adventstiden er en forberedelsestid til julefesten i vore hjerter, hvor vi tænker på hvad Kristi inkarnation på jorden betyder med Hans fødsel i stalden i Betlehem. På samme tid er den begivenhed nemlig også symbolet på, at Kristi Guddommelige lys skal fødes i vore hjerter. Det sker ved den første af de store indvielser på udviklingens vej. Kristi personlige komme til jorden fremmer denne udvikling, ja den har ene og alene dette formål, at hjælpe mennesker på vejen hele året. Julen har således to dimensioner, der hænger uløseligt sammen, nemlig den historiske Kristi fødsel og den mystiske symbolik, og adventstiden kan forstås som en forberedelse til begge.

Adventstiden er en forberedelsestid med det formål at den enkelte arbejder med at øge sin modtagelighed for Kristi komme i hjertets inderste. Kristus blev personligt født i stalden i Betlehem for at hjælpe os med at få denne modtagelighed af Hans Guddommelige hjælp og nærvær.

Kristus personligt og i os kan alt, Han kan, når vi beder Ham om det, forvandle vores lavere selv med alt det selvgjorte og ufuldkomne vi selv har skabt i os gennem vore liv. Han kan, efterhånden som vi er modtagelige, bringe det ufuldkomne til ophør i samarbejde med vore egne små, men for os selv store anstrengelser. Den aktive tro og dermed arbejdet med os selv imod selvisheden, gør at Kristus kan fødes i os og blive ét med os, ved at den højere del af os, som er ånden kan vågne og få overtaget til et mere uselvisk liv. Kristus giver sin Ånds inspiration direkte til os, ved at vi i vor Ånd uophørligt beder til ham. Vor højere Ånd tror på Ham og beder bevidst eller ubevidst i os direkte til Ham, fordi vi i vor ånd ikke kan andet end at længes usigeligt efter Ham, som er vor inderste kerne. Det højere i os længes efter at tage styringen over vort falske og egoistiske selv, som bor i personligheden. Vort inderste beder uophørligt: "Kyrie eleison" der traditionelt betyder: Herre forbarm dig, og for os betyder: Herre, hjælp os til at åbne vore hjerter for dig, eller Herre vi åbner vore hjerter til dig, hjælp os på vejen. Lad os løfte vore hjerter og sind mod Gud i uanstrengt bøn, ved et øjeblik at

give slip på vort lavere selv, og give os selv til Gud, som dem vi er, i dyb selverkendelse af at vi har brug for hjælp til at frigøre os fra vore mørkere sider, som ligger i personligheden. Det er også det vi gør i confiteor, hvor vi siger: ”Herre du har skabt os til udødelighed og til en afspejling af din egen evighed, dog glemmer vi ofte vor herlige arv og vandrer bort fra den vej der fører til retfærdighed, men du Herre har skabt os til at blive dig lig, og vore hjerter er altid urolige ind til de finder hvile i dig. Se med kærlighed på vore mangfoldige ufuldkommenheder og tilgiv vore mangler (...).”

Vi lægger vore liv i Hans hænder for at Han inde fra os selv kan ændre vort liv. Der er aldrig tale om selvførdømmelse, for som vi ved, dømmer Gud os ikke, så vi skal heller ikke dømme os selv! Gud vil kun hjælpe os gennem vort eget højere selv i det hårde arbejde det er at dybdegående forandre vore daglige holdninger og handlingsmønstre, så

vore tanker og handlinger kan begynde at komme fra den højere del af os selv og vi dermed glemmer den lavere, der har svært ved selvforglemmelse. Vor højere del vil gennem dette få overtaget mere og mere, og det betyder selvfornægtelse for den lavere del, og det er det der betyder, at man tager sit kors op og følger efter Kristus. I kollekten til 2. adventssøndag beder vi Ham om at vi må frembære Hans pris, ja vi beslutter at gøre det ikke blot med vore læber, men ved i vort levned at hengive os til Hans tjeneste og ved at vandre for Ham i hellighed og retfærd alle vore dage. Vi kan hjælpe os selv ved en praksis af hengivenhed for Gud for dermed bedre at kunne have omsorg for andre mennesker.

Lad os bruge adventstiden som inspiration til dagligt at løfte vore hjerter til Kristus og dermed åbne vore hjerter for Hans uendelige lys, så vi kan forberede os til vore hjerters jul, hvor Hans lys for alvor kan tage bolig i vore hjerter.

Præsteordination i Tyskland

Af Kenneth Christensen

I april i år var vi en lille dansk delegation, der bestod af Birgit Ljungdahl og undertegnede, der begav os til Bonn for at deltage i den gennem lang tid imødesete præsteordination af Daniel Becker.

Vi lærte Daniel og hans familie at kende i forbindelse med 100-årsjubilæet i Holland sidste sommer, og vi var ganske betagede af hans blide og inderlige måde at gå ind i ceremonierne på.

Det var vor regionalbiskop Evert Sundien, som også er biskop for Centraleuropa, der forestod ordinationen, og det var Birgit, som var stavbærer og dermed havde mulighed for at opleve det helt tæt på.

En af Daniels gode venner, Mark, var stand in for en lokal altertjener, som ikke kunne være til stede under generalprøven. Dette klarede han så fortræffeligt, så den til lejligheden udpegede ceremonimester, Kenneth, efter generalprøven lærte ham op til at være altertjener.

Desuden var den østrigske generalvikar Elfriede Haffner, som har deltaget i vore danske påskesamlinger i både København og Århus med i koret, og endelig var Daniels datter på 7 år var korsbærer og hans kone Melanie læste visdomsmeditationen.

Selve kirkerummet, som den lokale karnevalsclub låner gratis til LKK, og som i øvrigt ligger

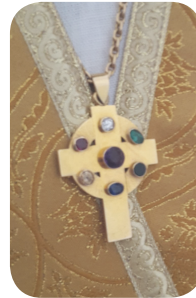

et minuts gang fra Daniels hus, er viet til ærkeenglen Sankt Chamuel. Væggene og loftet var draperet med gardiner, hvilket gav en ganske speciel stemning. Det var nærmest som at holde messe i et foret tabernakel. Det gav en ekstra dimension til oplevelsen af det hellige, som finder sted i kirkerummet.

På prædikenens plads overrakte Evert sit præstekors, som han har båret hver dag i 50 år til Daniel. Det var et meget stort øjeblik for dem begge. Præstekorset er specielt derved at det er udsmykket med de syv strålesten, som alle er konsekkreret på

samme måde som et bispekors.

Daniel regner med at han får mulighed for at besøge Danmark til næste år. Jeg håber det i den forbindelse bliver muligt at opleve ham celebrere i en af vore kirker.

Pilgrimsvandring på Camino de Santiago

Af Lise Ollendorff

Pilgrimsvandring har været en del af traditionen indenfor katolicismen i århundreder. At gå i helgeners fodspor og besøge deres døde knogler er noget helt særligt, fordi de af kirken er blevet opfattet som relikvier¹ igennem hvilke, man kunne få en særlig åndelig hjælp på vejen. Disse relikvier bliver opfattet som hellige, fordi de besad og stadig besidder en særlig velsignende kraft fra Gud på grund af disse menneskers særligt hellige levned. Når man er tæt på disse relikvier, kan man mange steder fornemme, hvordan man gennem disse helgener liv og forbøn kan få en særlig hjælp og velsignelse på sin livsvej. Der er mange pilgrimsruter, f.eks. til gravkirken i Jerusalem, som indeholder den klippe, hvor Jesus blev lagt efter sin død, til Rom hvor bl.a. apostlen Peter ligger begravet, til Assisi på grund af den hellige Frans og så også flere ruter til Santiago de Compostela i Galicien i Spanien, hvor apostlen Jakobs knogler efter traditionen ligger i en sarkofag under katedralen. De nævnte

steder er eksempler på steder hvor særligt store helgener har levet deres liv og/eller ligger begravet og, hvor pilgrimme flokkes for at bede den pågældende helgen om forbøn hos Gud og for at få en særlig velsignelse og hjælp og vejledning i sit liv.

Mange af de romerskkatolske helgener er dem vi også i LKK kender, men hvor de her bliver anset som de store indviede. Det er mennesker på mesterstadiet, der er gået forud for os andre på deres udviklingsvej, og, hvor nogle af dem efter deres død stadig er her på jorden i deres åndelige legeme for at hjælpe os på vores egen udviklingsvej. Deres aflivede legemer eller dele deraf, hvis de er bevaret, er særligt rene. At bede disse helgener eller mestre om hjælp er det jeg forstår ved at bede dem om forbøn hos Gud, og det kan være særlig virkningsfuldt i atmosfæren omkring de relikvier, som de har efterladt, og som er bevaret. Kristus i og uden for os er den, der egentligt hjælper os indefra og udefra, men hans helgener kan være medhjælpere, der kender vejen til Gud af egen erfaring, fordi de selv har gået hele vejen. Derfor giver det god mening at besøge helgenerns grave, for at dvæle en stund i den atmosfære der er omkring dem.

¹ Relikvier er rester af hellige mænds eller kvinders legeme, tøj eller brugsgenstande. Tankegangen har rod i forestillingen om, at et helligt menneskes åndelige kraft kan fastholdes i dets fysiske rester, i dets ejendele eller i genstande, der har forvoldt dets død.

Pilgrimsvandring i det fysiske til disse steder afspejler vandringen i livet mod fuldkommenhed, som disse helgener selv har gået. Derfor siger man, at man på en pilgrimsvandring går i en bestemt helgens fodspor. Livet er en pilgrimsvandring, og alle mennesker er, hvad de end tror på, pilgrimme på vej til Gud.

Min pilgrimsvandring.

I maj i år gik jeg for første gang en pilgrimsvandring på en del af den såkaldte franske rute til Santiago de Compostela, også kaldet caminoen eller Jakobsvejen i Galicien i Spanien. Jeg gik den netop for at overveje mit livs vandring til Gud. Jeg gik fra Astorga til Santiago, med et enkelt lille ”hop” og gik alt i alt 165 km. Hele turen på den franske rute er ca 800 km. Det er min plan at jeg næste gang om et par år går hele turen.

Det er den gule streg på kortet jeg har fulgt, dvs. noget af den

Lidt om apostlen Jakob.

Pilgrimsruten til Santiago de Compostela, og især den der hedder den franske rute (gul på kor-

ret), er i løbet af de sidste 30 år blevet mere og mere berømt og velbesøgt som Jakobsvejen, hvor det siges, at pilgrimme i tusindtal hvert år går i apostlen Jakobs fodspor. Ifølge bibelen fremgår det, at Jakob tilhørte inderkredsen omkring Jesus, og at han var den første martyr blandt apostlene. Han var for eksempel en af de tre, der var med ved forklarelsen på bjerget, hvor Jesu guddommelige herlighed blev åbenbaret for øjnene af dem.

Skt. Jakob over katedralens hovedalter i Santiago de Compostela

Ivore dage er apostlen Jakob bedst kendt som Spaniens skytshelgen, hvis formodede relikvier titusinder af pilgrimme hvert år besøger i katedralens krypt i Santiago de Compostela. En spansk legende fra det 7. århundrede siger, at Jakob inden sin død var i Spanien for at udbrede det kristne budskab dér. Ifølge legenden forkyndte Jakob i en periode evangeliet for spanierne, men efter at Jomfru Maria havde vist sig for ham i et syn, vendte han tilbage til Judæa

til Herodes og døden. Legenden fortæller videre, at Jakob efter sin død på mirakuløs vis blev ført tilbage til Spanien. Hans disciple bragte hans lig ombord på en båd og lod den sejle derhen, hvor vinden blæste. Man siger, at en engel førte båden de cirka fire tusind kilometer vestpå, til byen Padrón på den galiciske kyst i Spanien. Her blev Jakobs lig omsluttet af en stor sten, der tog form som en kiste. Den lokale dronning Lupa udstyrede Jakobs disciple med nogle okser, der trak kisten hen til Campus Stella (Compostela), hvor den ifølge legenden blev begravet. I år 813 blev eneboeren Pelagius ledt af en stjerne til Jakobs gravplads. Her fandt man ved en udgravning en kiste og nogle knogler, som man fastslog at være Jakobs relikvier. Hvornår Jakob blev helgenkåret, ved man ikke med sikkerhed, men det er formentlig sket kort tid efter fundet af hans grav. Omkring Jakobs grav opstod nu byen Santiago det spanske ord for Sankt Jakob, og senere er en lang række andre steder i Spanien og Latinamerika blevet opkaldt efter ham, blandt andet Chiles hovedstad Santiago de Chile. Snart valfartede pilgrimme til Santiago for at besøge Jakobs relikvier. Og i det 12. århundrede var relikvieskrinet i byens katedral et lige så populært pilgrimsmaal som Rom og gravkirken i Jerusalem. Fra begyndelsen samlede pilgrimme i Santiago de Compostela skaller af

store kammuslinger i forbindelse med deres pilgrimsfærd. Skallerne fungerede derefter som et bevis på, at de havde gennemført rejsen.

Videre om min pilgrimstur.

Denne tradition holdes stadig i hævd af pilgrimme fra hele verden dog på en anden måde idet, de nu om dage bærer en muslingeskal på deres rygsæk på hele turen som tegn på, at de er pilgrimme på vej til Santiago. Desuden er der nu brugt muslingeskaller og gule pile som vejvisere på hele ruten. Beviset på at man har gået pilgrimsruten er nu ikke længere muslingeskallen men de stempler, man får i løbet af turen i et særligt pilgrimspas.

Stempler på pilgrimspasset

Og ved afslutningen af turen i Santiago, skal man i dag på pilgrimskontoret vise sit pilgrimspas som bevis for, at man har gået turen for at få et særligt pilgrimsbevis i form af et diplom, det såkaldte ”Compostela”. Men det vigtigste er ikke at få beviset, men at man har gået sin pilgrimsrute, og gjort sine

refleksioner over sit liv, sin tro eller, hvad man nu er gået for. Mange, måske de fleste pilgrimme, står i en lang kø for at få deres Compostela.

Cruces de Ferro

Mennesker går af forskellige grunde, men alle får et eller andet spirituelt ud af det i sidste ende, er jeg sikker på. Pilgrimsvandring er oprindeligt en katolsk tradition, men i dag går mennesker med mange forskellige religioner i deres rygsæk. Nogle har endda slet ingen religion, idet de tilsyneladende ikke tror på noget.

Min første dag på caminoen

Pilgrimsvandringen er både en fysisk og en åndelig anstrengelse. Det er virkelig en hård tur. Den er, som livet er, hård og vidunderlig på godt og ondt. Jeg gik så at sige med mit livs rygsæk på ryggen, med de få ting jeg behøvede, og uden det jeg ikke behøvede. Jeg stod op tidligt om morgenen, spiste måske lidt morgenmad, hvis det var muligt, og gik så med pauser en 10-15 km til lidt over middag, hvor jeg nåede til dagens mål, i form af det herberg, hvor jeg den nat skulle overnatte. Det var meget forskelligt, hvad der var at spise og, man lærer tålmodighed og nøjsomhed bedre at kende. Men det er en del af det hele. Der er både sorger og glæder på vejen, og når man når til en café, kan det være en dejlig overraskelse og en velfortjent pause på vejen. Ruten er godt afmærket og en god guidebog kan fortælle om rutens op og nedgange og om herberger og caféer på vejen, og hvor man kan få sin vanddunk fyldt op. De sidste 130 km fulgtes jeg med en amerikansk dame og hendes svoger.

En dejlig pause på café

På hele turen er der herberger hvor man billigt kan overnatte én nat for få penge. Nogle steder er der fællesspisning, andre steder skal man selv lave mad, og atter andre steder er der køkken men ingen køkkenredskaber. Standarden er meget forskellig. Men uanset standard følger én ting med alle steder, og det er en særlig pilgrimsånd og et særligt fællesskab. Mange hjælper hinanden, spiser måske sammen, griner sammen og deler oplevelser og erfaringer, så selv om man rejser alene møder man altid nogen, og man får nye venner. Man sover oftest på store sovesale med køjesenge og et snorkekor uden lige. Men fællesskabsånden og ørepropper gør at det er fine forhold, og jeg ville ikke undvære det fællesskab der er på ruten. Man kommer ind i en slags meditatív tilstand, med omtrent den samme rutine hver dag med dagens rute, skiftevis alene og sammen med andre pilgrimme, skøn natur, sol og hede, regn og kølighed, ondt i benene, vabler etc. Naturen veksler også meget. Det går fra at være bjerge med stejle stigninger op og ned til fladt ligeud i dagevis. Og man kommer også gennem små og større byer. Men man lærer at klare sig, for naturen er enormt smuk det meste af tiden og benene bliver stærkere, og der er næsten altid nogen til at hjælpe hvis man får vabler eller har ondt. Den første uge er den hårdeste. Derefter er man kommet i ca-

minogænge, og når man når til vejs ende er man ked af at det er ovre, selv om man også er lettet og glad for at endelig være nået til målet i Santiago.

Katedralen i Santiago

Min åndelige Camino

Livet er en pilgrimsvandring i at lytte til den indre Helligånd og finde sandheden om Gud, og dermed at finde vejen til forening med Kristus i os med hjælp fra Kristus uden for os. Pilgrimsvandringen til Santiago de Compostela repræsenterer en sådan vandring.

Pilgrimme på vandring

Man går sit liv med glæde og sorg, med lethed og med stor anstrengelse og smerte. Sådan som livet er. Caminoen er som en vandring i livet og i sidste ende til forening med Gud. Hvordan det skal forstås er forskelligt for hver pilgrim, men uanset hvor lidt troende en pilgrim på caminoen er så er det næsten alle der ender op med en eller anden form for åndelig oplevelse. Vandringen er meget smuk og hård på samme tid, det indbyder til refleksion over livets mangfoldighed. Man kan blive inspireret og få styrke ved at gå ind i kirkerne på vejen og deltage i eukaristien. Kirkerne er alle romerskkatolske og Kristi kraft i alterets sakramente er altid til stede og giver inspiration til bøn, meditation eller begge dele.

Bøn foran Kristus i tabernaklet

Det er i romerkirken som i LKK en hjælp at tage imod Kristus i eukaristien, en hjælp til at erkende hans tilstedeværelse dybt i vort hjerte. Han lever i os som en del af os

selv, dybt i hvert enkelt menneskes hjerte er Kristus grundfæstet. Han er der og venter på at blive opdaget, uanset om man tilhører romerkirken eller ej!!! Eukaristien er allemands-eje og tilhører ikke eksklusivt den romerskkatolske kirke, selv om den gerne vil have det sådan.

Pilgrimsmesse

Tror man på Kristus i eukaristien mener jeg at man med god samvittighed kan deltage i romerkirkens eukaristi uanset hvad de siger, og særligt hvis man er liberal katolik fra LKK, hvor vi har eukaristien på lige fod med romerkirken! På min vej på caminoen deltog jeg med den største selvfølgelighed i eukaristien så ofte jeg kunne komme til det!! Og det var flere gange om ugen.

Vi er alle et i Ham på livets vandring, og han er her som person for at hjælpe os alle med sin tilstedeværelse som Gud og menneske på jorden og særligt i eukaristien. Det er ikke kun for romerske katolikker, det er for alle. Han er i os som et kim eller en gnist. Han går med os, ja

Han bærer os især i vanskelige situationer. Vi kalder ham måske noget forskelligt, men denne guddommelige og dybe identitet er grundlagt i hvert menneske fra tidernes morgen, og udfolder sig også på pilgrimsvandringen på Caminoen.

Caminoen repræsenterer livet med vor åndelige udvikling og Kristi Ånd bliver opbygget som en klarere og klarere personlig erkendelse af den dybeste sandhed, hvormed vi på hver vores måde bliver grundfæstet i troen på det Ånden i os erkender.

Spansk landsbykirke

Vandringen som pilgrim på caminoen repræsenterer vandringen til Kristus. Eukaristien kan hjælpe med til det, og vandringen til Santiago de Compostela kan repræsentere denne vandring hvor målet er Kristus. Det repræsenteres på caminoen ved at gå i Jesu apostel og bror Jakobs fodspor. Hans jordiske rester siges at befinde sig i krypten under katedralen i Santiago. Pilgrimme har vandret caminoen i århundrede for at

nå dette mål for at bede apostlen om forbøn. Det kan være at det er sandt at det er Jakobs jordiske rester i kisten, men forskere er uenige om det. For mig er det ikke så vigtigt om det er sandt. Det vigtigste er vandringen med Kristus hvor målet i Santiago er symbolet på foreningen med Kristus. At gå i Jakobs fodspor er at gå med Kristus til målet. Livets pilgrimsvandring hjælper os til at blive grundfæstede i en tro der bliver mere og mere personlig og stabil og gradvist smitter af på vort liv.

Det store røgelseskar i katedralen

Nyheder og program

oktober – januar

Maria Magdalene Kirke, Nordsjælland

Hansensvej 10, 1.tv., 3400 Hillerød

Konto: 0890 2151819

Nyheder

Rosenkransgruppe

Vi er nu i Maria Magdalenes kirke igen startet op i Rosenkransgruppen, hvor **vi mødes**

hver torsdag kl. 11 – 13.30

Sluttidspunkterne er ca. tidspunkter til at starte med, da vi nu har brug for en opstart i at bruge Rosenkransen.

Vi bruger den esoteriske eller 7-leddede rosenkrans, som udgangspunkt for det vi laver, og ikke den almindeligt kendte rosenkrans, der har 5 led.

Rosenkransen er tidligere blevet brugt i LKK, men det er længe siden, så vi er i gang med at vække en gammel energi, idet Tom Degenaars, tidligere præsiderende biskop i Liberal Katolsk Kirke, og Birgit i en periode arbejdede meget tæt sammen om det feminine aspekt i kirken. En af de ting der blev arbejdet med, var en udvikling af nogle af bønnerne til Rosenkransen.

Rosenkransen kan både bruges som en meditationsform og en forbøn eller begge dele, da man kan beslutte at tilegne en bønserie, eller et led som det hedder, eller en Rosenkrans, til noget bestemt.

Birgit har brugt sommeren, dels til at færdiggøre ordlyden på Rosenkransen, dels til at lave nogle enkelte Rosenkranse, som vil kunne lånes, indtil man får lavet sin egen, så vi kan komme i gang.

Planen er at vi starter med en lille velsignelsestjeneste: Vidsomsmeditation, Rafaelstjeneste, og Det reserverede Sakramente, for dem der gerne vil modtage det.

Derefter vil der være kaffe/the og et stykke brød eller kage, hvorefter vi vil samtale lidt om emner, der relaterer til det vi laver – bøn – meditation – det hellige 7-tal – mm. - og samtidig vil vi arbejde med at lave vore egne Rosenkranse. Der er ankhors på vej, som vil kunne købes til Rosenkransen.

Ca. kl. 13.00 vil vi igen gå ind i kirken for at bede Rosenkransen, så vi forlader stedet med dens energi.

Der vil til en start være lidt forklaringer, som forlænger tiden en anelse dog max til 13.30, men når vi er kommet rigtigt i gang vil vi være færdige omkring kl. 13.15.

Gruppen vil være åben og man kan deltage i det omfang man har lyst, tid og plads i sit liv. Man binder sig ikke til noget.

Der vil være nogle udgifter i forbindelse med dette arbejde. Dels i form af et engangsbeløb til anskaffelse af Rosenkransen, og nogle små udgif-

ter til lys og materialer, de er endnu ikke fastlagt, men det vil være så alle kan være med. Ligeledes vil the/kaffe – kage koste 25 kr.

Der tages forbehold for ændringer af indhold, da gruppens arbejde lige nu er under udvikling.

Jeg håber på at se rigtig mange af jer og siger derfor på glædeligt gensyn.

Tjenesteliste

Efter tjenesterne serveres der kaffe/the og suppe til en pris af 30 kr.

Sønd. d. 22. oktober, kl. 11.00

19. søndag efter Trinitatis

Visdomsmeditation og sangmesse.
Farve: grøn. Motto: takt og tolerance

Sønd. d. 29. oktober, kl. 11.00

Søndag i festugen for Sankt Rafael

**Vor regionalbiskop Evert Sundien
celebrerer**

Visdomsmeditation og sangmesse.
Farve: hvid.

Sønd. d. 19. november, kl. 11.00

23. søndag efter Trinitatis

Visdomsmeditation og sangmesse.
Farve: grøn. Motto: teori og praksis.

Sønd. d. 26. november, kl. 11.00

Søndag før advent

Visdomsmeditation og sangmesse.
Farve: rød. Motto: Uvidenhedens
ophør. En dag viet til Helligånden.

Sønd. d. 3. december, kl. 11.00

1. søndag i advent

Visdomsmeditation og sangmesse.
Farve: violet. Motto: skelneevne.

Sønd. d. 8. december, kl. 11.00
Marias ubesmittede undfangelse

Visdomsmeditation og sangmesse.
Farve: hvid.

Sønd. d. 10. december, kl. 11.00
2. søndag i advent

Visdomsmeditation og sangmesse.
Farve: violet. Motto: selvforglemelse.

Sønd. d. 17. december, kl. 11.00
3. søndag i advent

Visdomsmeditation og sangmesse.
Farve: Rosa. Motto: kærlighed.

Sønd. d. 24. december, kl. 11.00
4. søndag i advent

Visdomsmeditation og sangmesse.
Farve: violet. Motto: ret handlemåde

Sønd. d. 25. december, kl. 11.00
Kristi fødsel

Visdomsmeditation og sangmesse.
Farve: hvid.

Sønd. d. 7. januar, kl. 11.00
Søndag i festugen for helligtrekonger

Visdomsmeditation og sangmesse.
Farve: hvid.

Biskop CW Leadbeaters Oratorium

Sommervej 11, 4040 Jyllinge

**Alle er velkommen,
men hvis det er muligt,
bedes deltagelse i
tjenesterne meldt senest
dagen i forvejen på tlf/sms
2874 1721 eller mail
kenneth@lkk-dk.dk.**

Tjenesteliste

Sønd. d. 5. november, kl. 10.30
Søndag i festugen for allehelgen

Indvielse af kirkerum

Sangmesse. Farve: hvid

Sønd. d. 3. december, kl. 10.30
1. søndag i advent

Sangmesse. Farve: violet. Motto: skelneevne.

Sønd. d. 31. december, kl. 10.30
1. søndag efter jul

Sangmesse. Farve: hvid.

Sønd. d. 28. januar, kl. 10.30
Søndag i festugen for forklarelsen på bjerget

Sangmesse. Farve: hvid.

Helligånds Oratorium, København

c/o Simone Andersen, Brumleby 103, 2100 København Ø

Konto:

Tjenesteliste

Sønd. d. 15. oktober, kl. 11.00

18. søndag efter Trinitatis

Mariaandagt, helbredelsestjeneste og messe. Farve: grøn. Motto: Kristus som sandhed.

Sønd. d. 12. november, kl. 11.00

22. søndag efter Trinitatis

Mariaandagt, helbredelsestjeneste og messe. Farve: grøn. Motto: retledt virke

Sønd. d. 10. december, kl. 11.00

2. søndag i advent

Mariaandagt, helbredelsestjeneste og messe. Farve: violet. Motto: selv-forglemmelse.

Sønd. d. 14. januar, kl. 11.00

2. søndag efter helligtrekonger

Mariaandagt, helbredelsestjeneste og messe. Farve: grøn. Motto: fællesskab.

Sønd. d. 11. februar, kl. 11.00

Søndag quinquagesima

Mariaandagt, helbredelsestjeneste og messe. Farve: rød. Motto: Helligånden som kærlighedens ild.

Progressing Soul

For 10 år siden havde vi den første præsteordination i Danmark af en kvinde. Til denne anledning komponerede Frederik Magle et orgelstykke til liberal katolsk kirke, **Progressing Soul**. Dette stykke har siden været brugt til præsteordinationer i en række europæiske lande, senest i Bonn i april i år. Sidste sommer har komponisten arbejdet videre med stykket, og bl.a. lagt et symfoniorkester ind over. Musikken angiver en sjæl som higer mod noget højere, men fortsat er bundet til et jordisk plan. I den midterste del af stykket lykkes dette løft, og mod slutningen "sender" denne sjæl fra sit ophøjede niveau sin energi ned mod jorden.

Det er Frederik Magles ønske, at denne musik spredes så meget som muligt, der er derfor mulighed for at købe den gennem LKK. **En cd med stykket koster 75 kr + porto 16 kr.**

Beløbet går ubeskåret til LKK og kan indbetales på **konto 8411 4094608**.

Sankt Gabriels Kirke, Aarhus

Lysets Hus, Posthussmøgen 11C, 8000 Aarhus C

Konto: 1551 2377195

Der er efter tjenesterne mulighed for et let vegetarmåltid og kaffe/te med kage for kun 30 kr. Herunder er der også mulighed for at stille spørgsmål til messen og kirken som helhed.

Tjenesteliste

Sønd. d. 5. november, kl. 11.00

21. søndag efter Trinitatis

Helbredelsestjeneste og sangmesse.

Farve: grøn. Motto Takt og tolerance

Sønd. d. 3. december, kl. 11.00

1. søndag i advent

Sangmesse. Farve: violet. Motto: skelneevne

Sønd. d. 24. december, kl. 11.00

Juleaftensdag – 4. søndag i advent

Sangmesse. Farve: violet. Motto: ret handlemåde

Sønd. d. 7. januar, kl. 11.00

Søndag i festugen for helligtrekonger

Helbredelsestjeneste og sangmesse.

Farve: hvid.

Sønd. d. 4. februar, kl. 11.00

Søndag seksagesima

Sangmesse. Farve: rød. Motto: Helligånden som helliggører

Efter messen afholdes årsmøde

CW Leadbeaters hovedværk

Videnskaben om sakramenterne

er udkommet på dansk

køb den i din lokale menighed

CW Leadbeaters bog Videnskaben om Sakramenterne er udkommet på dansk i bogform. Den er blevet til i et samarbejde mellem udgiveren Else Marie Post og liberal katolsk kirke og udkommet på forlaget Books on Demand.

Bogen er en videnskabelig undersøgelse af den effekt gudstjenesterne har på de indre planer. Den indeholder en beskrivelse af den revision af den gamle tjenesteform, Leadbeater og Wedgwood gennemførte i kraft af grundig teologisk forståelse og med hjælp af clairvoyancens nådegave. Bogen indeholder gengivelser af den gradvise opbygning af den åndelige bygning, som rejser sig un-

der messen. Samtidig er bogen også et dybt kig ned i den særlige esoteriske kristendom, som er liberal katolsk kirkes særlige kendetegn. Det bevidste samarbejde med englenerne bliver beskrevet indgående, og kirkens brug af de syv stråler med tilhørende juveler forklares omhyggeligt.

Videnskaben om sakramenterne kan læses som en indføring ind i en fantastisk verden af ceremoniel, kristen, hvid magi og er et lækkert og nyttigt opslagsværk for den som er interesseret i den liberalkatolske niche i religionernes verden.

Ved køb i LKK koster den 320 kr.